

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Shwe Paji

ပြိုင်ဘက်ကင်းစာအုပ်ခင်

(လုယွံ)

(Chapter 166 - 185)

စာစဉ် - ၁၂

CHAPTER-166

လုယွီ၏ အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ပြင်းထန်သည့် ဆေးရနံ့များ လေထုအတွင်း ပြည့်နှက်နေသည်။ လူတိုင်းက မအောင့်အည်းနိုင်တော့ပဲ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ကြ၏။ ရုတ်ချဉ်းဆိုသလိုပင် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းတွင် နွေးထွေးပြီး သက်တောင့်သက်သာရှိသည့် ခံစားမှုမျိုး ပျံ့နှံ့သွားသည်ကို ခံစားရမိသည်။

"ဒါက ဘယ်လို ရတနာမျိုးပါလိမ့် ... ဒီလိုမျိုးရနံ့ကိုတောင် ထုတ်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်"

စားပွဲထိုးများသည် သူတို့အတွက် ပစ္စည်းကောင်း ရတော့မည်ဟု သိရှိနေကြပုံဖြင့် သူတို့၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပ လာကြသည်။

သူတို့က အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်၌ထိုင်နေသော လုယွီအား မြင်တွေ့မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လုယွီ၏မျက်လုံးများက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ထားပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ မှန်းဆမရနိုင်သည့် အော်ရာကို ထုတ်လွှတ်ထားကာ သူက နက်ရှိုင်းစွာ မိန်းမောတွေဝေနေပုံ ရသည်။

"အစ်ကိုကြီး ... ဒီကောင်လေးကို ကြည့်ရတာ ကိုင်တွယ်ဖို့ နည်းနည်း ခက်ခဲမဲ့ပုံပဲ"

စားပွဲထိုး တစ်ယောက်သည် အသံအက်ကွဲကွဲဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ မျက်နှာသည်လည်း မည်းမှောင်နေ၏။ အချိန်အတော် ကြာ

မှသာလျှင် နောက်ဆုံး၌ သူ၏စိတ်ကို ပြင်ဆင်ပြီးမှ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အဲဒါကို မေ့လိုက်ကြစမ်း ... သူက အသက်ဘယ်လောက် ရှိဦးမှာမလို့လဲ ... သူ ဘယ်လောက် အင်အားရှိမှာမလို့လဲ"

လုယွီက အသက် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်ပုံသာ ရှိသေးသည်။ တခြားသူများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ လုယွီကို ကြည့်ရှုလိုက်ကြသည်။ စားပွဲထိုးများအနက်မှ တစ်ယောက်က သူ၏လက်ကိုဆန့်ထုတ်ပြီး လုယွီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တင်၍ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

"ကောင်လေး ... ထစမ်း"

ဝီ ... ဝီ ...

သဲသဲကွဲကွဲမကြားရသည့် အသံတစ်သံက ထိုစားပွဲထိုး၏လက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စားပွဲထိုး၏ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲသွားပေ၏။ သူက လုယွီ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်နေသော အစွမ်းထက်သည့် စွမ်းအားကို ခံစားမိလေသည်။ ထိုအစွမ်းထက်သော စွမ်းအားကြောင့် သူက လုယွီ၏လက်မောင်းကို ဖျက်ဆီးရန် ချက်ချင်းပင် ကြံရွယ်လိုက်သည်။

ခရက် ... ခရက်

သို့သော် စားပွဲထိုး၏ လက်မောင်းမှ ကွဲအက်သံများသာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အချိန်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ထိုသူ၏ လက်မောင်းသည် ထူးဆန်းသည့် အနေအထားမျိုးဖြင့် ကွေးကောက်သွားလေ၏။

"အား ... ငါရဲ့လက်မောင်း ကျိုးပြီ"

စားပွဲထိုး၏မျက်နှာသည် ရဲရဲနီနေပြီး သူက နာကျင်မှုကြောင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေရသည်။ သူက မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုလဲကျသွားပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်

သည် နာကျင်မှုကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေလေ၏။

တခြားသူများက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ချိန်တွင် သူတို့က အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ သူတို့အထဲမှတချို့က သတ္တိမွေး၍ လဲကျနေသည့် စားပွဲထိုးကို ဆွဲခေါ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် လုယွီ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထုတ်လွှတ်ထားသည့် အရှိန်အဝါ သက်သက်ဖြင့်ပင် ထိုသူ၏လက်မောင်း ကျိုးကြေသွားပြီ ဖြစ်ပေ၏။

လုယွီက ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်ရာတွင် အစွမ်းထက်သည့် အော်ရာတစ်ခုက အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြည့်နှက်သွားခဲ့သည်။

ဘန်း ... ဘန်း ... ဘန်း ...

လုယွီ၏အနီးတွင် ရှိနေသော စားပွဲထိုး အနည်းငယ်သည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး အခန်းအတွင်းရှိ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များနှင့် တိုက်မိကြသည်။

"ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ"

လုယွီက လေးနက်သော အသံဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် လုယွီ၏မျက်လုံးများ အေးစက်သွားလေ၏။ မျက်တောင်တစ်ခတ်စာ အချိန်အတွင်းမှာပင် သူက နျူ နျူ၏ နံဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

နျူ နျူ သည် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေပြီး သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရွံ့များပေကျုံ့နေလေသည်။

လုယွီ ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်ချိန်တွင် သူမက သူ၏ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ပစ်ဝင်ပြီး ကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သည်။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ"

လုယွီက နျူ နျူ ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ လက်ဝါးရာကိုမြင်ချိန်တွင် သူ့ကို သူမ ထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ အေးစက်တင်းမာစွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန် တစ်ခဏမှာပင် လေထုအတွင်း သတ်ဖြတ်လိုခြင်း အငွေ့အသက်များ ပြည့်နှက်လာခဲ့သည်။ လူအများက လုယွီ၏ သတ်ဖြတ် လိုသော စိတ်ဆန္ဒကို ခံစားမိချိန်တွင် ကူရာကယ်ရာမဲ့စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

"မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာလို့ ကြောက်နေကြတာလဲ ... သူက ကလေး သာသာ ရှိသေးတာ ... မင်းတို့က ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေကြတာ လား ... မင်းတို့အားနည်းချက်က အဲဒါပဲ"

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုစားပွဲထိုးက ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်ပုံဖြင့် ရယ်မောရင်း လုယွီအား ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

"မင်းရဲ့ညီမက ငါတို့ဆိုင်က ပစ္စည်းကို ပျက်စီးစေခဲ့တယ် ... ဒါ့အပြင် ငါ့ရဲ့ အစ်ကိုကိုလည်း ဒဏ်ရာရစေတယ် ... မင်း ငါတို့ကို လျော်ကြေးပေးသင့် တယ် မထင်ဘူးလား ... မင်းမှာရှိတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းအကုန်လုံးကို မြန် မြန်ထုတ်ပေးစမ်း ... ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မင်းအဖေ ငါ့ကို ရိုင်းပျတ်ယံဆိုပြီး အပြစ်မတင်နဲ့"

လုယွီက ထိုသူကို ခက်ထန်တင်းမာစွာဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး မေးမြန်းလိုက် သည်။

"သူ့ကိုရိုက်တာ မင်းလား"

စားပွဲထိုးသည် လုယွီ၏အကြည့်မှ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံစားလိုက်ရ သော်လည်း သူက အားတင်းပြီး ပြောလိုက်လေ၏။ သူက လုယွီအား လှောင်ပြောင်သလိုပင် ဖြေကြားလိုက်သည်။

"ဒါက ငါလုပ်တာပဲ ... မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ... ဒီကောင်မလေးကို မင်း အဖေ ငါက ရိုက်လိုက်တာ ... မင်းက ငါ့ကိုပြန်ရိုက် ..."

သို့သော် လုယွီက သူ၏စကား ပြီးဆုံးအောင်အထိပင် မစောင့်ဆိုင်းတော့
ပဲ သူ၏လက်များဖြင့် နျူ နျူ ၏မျက်လုံးကို ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

ဝှစ် ...

လုယွီ၏ ခေါင်းဖြတ်ဓားက အစွမ်းထက်သော အင်အားနှင့်အတူ စားပွဲထိုး
ထံသို့ ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေ၏။

ဖြန်း ...

သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များက ပြန့်ကျဲပြီး နံရံများပေါ်တွင်ပင် စွန်းထင်းသွားခဲ့
သည်။ ထို့နောက် လုယွီက သူ၏ခေါင်းဖြတ်ဓားကို ထိန်းချုပ်ပြီး
သူ၏နံဘေးရှိ လူတိုင်းကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

ခွပ် ...

ဦးခေါင်းတစ်လုံး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျလာခဲ့၏။

မူလက မြေပြင်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည့် လူများ၏ ဦးခေါင်း
များသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျလာလေသည်။ ကြွင်းကျန်နေသော
ခေါင်းမရှိတော့သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများသည် ခေတ္တယိမ်းယိုင်နေပြီးမှ
မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုလဲကျသွားကြသည်။

CHAPTER-167

အခန်းတစ်ခန်းလုံး သွေးနံ့များဖြင့် ပြည့်နှက်သွားခဲ့သည်။ လုယွီက နျူ နျူ ကို ချီမပြီး ခြေတစ်လှမ်းဖြင့်ပင် စားသောက်ဆိုင်၏ ပထမထပ်၌ ထွက် ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် တုံ့ပြန်နိုင်မှု ကင်းမဲ့နေဆဲ ဖြစ်လေ၏။ သူက အပေါ်ထပ် မှ အခြေအနေကို နားထောင်နေသော်လည်း မည်သည့်အသံမျှ ကြားရခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏ရှေ့၌ အရိပ်တစ်ရိပ် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းကို ရုတ်တရက် ခံစားမိပြီးနောက် အမှန်တကယ်ကိုပင် လုယွီက သူ၏ရှေ့၌ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

ဘယ်လို ...

"မင်း ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ"

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပြီး သူ၏ဆံပင်များပင် ထောင်ထနေလေ၏။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ယခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို မမြင်တွေ့လိုက်ရသူ ဖြစ်သည်။ လုယွီက သူ၏ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင် ချိန်တွင် သာမန် လူသားတစ်ယောက် ပြုလုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့် အရာမျိုး ဟု ဆိုင်ပိုင်ရှင်က တွေးတောမိသည်။ လုယွီက တင်းမာခက်ထန်စွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

"ဟိုလူတွေကို လွှတ်လိုက်တာ ခင်ဗျားလား"

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ကြောက်လန့်နေသဖြင့် အလျင်စလိုဖြင့် လုယွီအားရှင်း ပြရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း လုယွီက သူ့အား ဆွဲမြှောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ၏ ဝဖိုင့်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား အဆက်မပြတ် ရုန်းကန်နေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း လုယွီ၏လက်သည် သန်မာသော ညှပ်ကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ခိုင်မြဲနေသည်။ သူမည်မျှပင် ရုန်းကန်သည်ဖြစ်စေ လုယွီ၏ ဆုပ်ကိုင်ထားမှုမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ပေ။

"အားရို ... ငါ့ကို လွှတ်ပေးပါ"

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က လုယွီအား တောင်းပန်နေလေ၏။

လုယွီက ငြိမ်သက်နေရင်းမှ သူ၏လက်ချောင်းဖြင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏နဖူးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အနက်ရောင် ကျန်းချီများက ယိုစိမ့်ထွက်လာပြီး ဆိုင် ပိုင်ရှင်၏ နဖူးအား ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သွားခဲ့သည်။

"နောက်ဘဝမှာ ... မဟုတ်သေးဘူး ... ခင်ဗျား နောင်ဘဝတောင် မရှိစေ ရဘူး"

လုယွီက တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ လုယွီက ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို သတ်ဖြတ် ပစ်ရုံသာမက ထိုသူ၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကိုပင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ဤကမ္ဘာလောက အတွင်းမှ အပြည့်အဝ ပျောက်ကွယ် သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။ သူက ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း စက်ဝန်းအတွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်နိုင်စွမ်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။

နံဘေးနားမှ ရပ်ကြည့်နေကြသော လူများသည် လုယွီထွက်ခွာနိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ထိုသူများသည် လုယွီက ကျွမ်းကျင်သူတစ်

ယောက် ဖြစ်သည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် တစ်ခဏမှစ၍ လုယွီအား မည်သူကမျှ ရန်စုံခြင်း မရှိတော့ချေ။

"ဘယ်ကောင်က မြို့အတွင်းမှာလာပြီး ပြဿနာရှာဝံ့လဲ"

ထိုအချိန်မှာပင် စစ်သားတစ်စုခြံရံပြီး စစ်ဗိုလ်ချုပ် တစ်ယောက်က မြင်းစီးလာပြီး တရကြမ်း တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

စစ်သားများအားလုံးသည် တာလျန်နိုင်ငံတော်၏ သံချပ်ကာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူတို့၏ လက်များအတွင်းရှိ အလံများပေါ်တွင်လည်း တာလျန်နိုင်ငံတော်၏ အမှတ်အသား ရေးထိုးထားသည်။

လုယွီက နျူ နျူကို ဆိုင်ပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာချိန်၌ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးများစွန်းထင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လုယွီအား ချက်ချင်းပင် စစ်သားများက ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

"ဒါက လူငယ် တစ်ယောက်ပါလား"

စစ်ဗိုလ်ချုပ်က မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်မိသော်လည်း သူ၏စစ်သားများအား စိတ်ချလက်ချ နေခွင့်မပြုချေ။

စစ်သားအများစုသည်လည်း အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် သတ်ဖြတ်ရန် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ရှေ့မှ ကောင်လေးသည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း စစ်ဗိုလ်ချုပ်က လျှော့တွက်ထားခြင်း မရှိပေ။

"မောက်မာတဲ့ခွေးမသား ... မြန်မြန်နှုတ်ထောက်စမ်း"

စစ်ဗိုလ်ချုပ်က အော်ငေါက်လိုက်စဉ်တွင် စစ်သားများအားလုံး သူတို့၏လှံများကို ချက်ချင်းမြှောက်၍ လုယွီအား ချိန်ရွယ်လိုက်ကြသည်။

လုယွီက သူတို့အား ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ သိုလှောင်အိတ်အတွင်းမှ တံဆိပ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ စစ်ဗိုလ်ချုပ်အား ပစ်ပေးလိုက်သည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်က တံဆိပ်ပြားကိုယူ၍ သေချာစစ်ဆေးလိုက်သည်။ သူက မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

"အမတ်ကြီးယုံဖျင်ရဲ့ အိမ်တော်ကလား"

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ရဲ့ လက်အောက်ကလဲ"

လုယွီက လေးနက်သောအသံဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်က ချက်ချင်းပင် သူ၏မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ တံဆိပ်ပြားကို လုယွီထံသို့ တရိုတသေ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်က အမတ်ကြီးဝမ်လော့ဟို အမိန့်တော်အောက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ပါ ... မင်းက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ သိခွင့်ရှိမလား"

"ငါက လုယွီ ... ငါ့အဖေ ဘယ်လိုနေလဲ"

လုယွီက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးဝမ်လော့ဟိုနှင့် လုယွီ၏ဖခင်ဖြစ်သူ အမတ်ကြီး ယုံဖျင်တို့သည် စစ်တပ်အတွင်းမှ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ လုယွီက တံဆိပ်ပြားကို ပြသနေစဉ်တွင် စစ်သားများ၏ အလံများကို မြင်မိသည့်အတွက် သူ၏ဖခင်အကြောင်းကို မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်သည် လုယွီ၏ အဆင့်အတန်းကို သိရှိသွားပြီဖြစ်၍ လေးစားသည့်ပုံဖြင့် အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

"ဒါဆို အမတ်ငယ်လေးပေါ့ ... အသံချေသားရဲဂိုဏ်းရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက် ပျောက်နေတာကို အမတ်ငယ်လေး သိလား ... အခု အဲဂိုဏ်းရဲ့ အင်မော်တယ်က စစ်နတ်ဘုရားဂိုဏ်းကို အကြောင်းပြချက် တောင်းနေတယ် ... အသံချေသားရဲဂိုဏ်းရဲ့ အင်မော်တယ်က အမတ်ကြီးယုံဖျင်နေ

တဲ့ အထီးကျန်မြို့တော်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားတာလို့ ကျွန်တော် ကြားထားတာ ပဲ"

ထိုစစ်ဗိုလ်ချုပ်က စကားပြောပြီးချိန်တွင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ထပ်မံ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အမတ်ကြီးယုံဖျင်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရှင်တို့က မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေ ပါ ... အင်ပါယာမင်းက အမတ်ကြီးယုံဖျင်ကို အပြစ်ရှာချင်နေတယ် ... ကျွန်တော့်ရဲ့ အရှင်အမတ်ကြီးက အင်ပါယာမင်း ပြောတာကို ကန့်ကွက်ခဲ့ တဲ့အတွက် မြို့တော်ကနေ နှင်ထုတ်ပြီး ဒီနယ်စပ်မြို့ကို စောင့်ကြပ်စေခဲ့ တာ ... ဟင်း ..."
